

בתיא לא היתה בהריון ושלוש נשים שחו רעל בגלל ההשמצה הזדונית

היא הסתגרה לכמה זקות בתורה. הבית היה ריק. הילדים היו בחוץ. בעלה טרם חזר מהעבודה, ובלילה כבר היתה נחושה ההלטה.

היא יצאה אל החצר, הבחינה בצינצנת קטנה, שהיתה מונחת מעבר לגדר, בחלקת הארמה של השכנים. היא לקחה אותה בידה. כאשר חקלאי זיהתה בנקל את החורמר בצינצנת — רעל מסוג אנדריאן, בריכוז של 19%, המשמש חומר ריסוס לעגבניות. כשהצינצנת בידה, נכנסה פנימה. מאז לא ראה אותה איש בחיים.

★ ★ ★
"אני רוצה למות!"

הרצה הריון, כשהיה בעלה של מול, יצחק ("זכי") אמין, בדרכו הביתה, נגשו אותו כמה שכנים, סיפרו לו כי אחותו

המשפחה האבלה היא משפחתו של יצחק ("זכי") אמין, ממושב הקרוב לראשון-ציון, שני משפחתו של זכי אמין, האשמה את אמה של מזל במוחה. בתמונה נראים סימבול אמין (מרימה את ידה) ואביו של זכי (שני משמאל), כשהוא מחזיק את אחד היתומים. משפחתו של זכי אמין, האשמה את אמה של מזל במוחה.

לה: "שלוש, מה שלומך? כי אני מכיר טוב של המשפחה שלה, והיא אמרה לי: אתה רואה, אני צריכה ללכת לבית-החולים כי יש לי מוגלה ברגלי. כשהיא ירדה ראיתי שיש לה ברגל שמאל תחבושת גדולה. היא לא הלכה ישר, אלא צלעה קצת. "זה שקר מה שאמרה עליה הזקנה ההיא. היא לא היתה בהריון. אני מכיר את המשי-פחה שלה, והם כולם אנשים טובים והגונים."

שיו? קונן מידי פעם, "מה יהיה על היל-דיס?"

★ ★ ★
"שקר גס!"

פרט לאבלים עצמם העסיקה השבוע בעייה נוספת את תושביו השלושים של הכפר הקראי: האם בתיא אמין, אחותו הצעירה של זכי, היתה באמת בהריון, והאם

כעבור שניות אחדות נדם הבכי היסטרי. רחל סוכר מיהרה אל המשפחה, חטפה בקבוק אקונומיקה, רוקנה את מחציתו בחטף. השכנים, שפרצו לחדרה, מיהרו להעביר אותה אל בית-החולים אסף-הרופא. אבל רחל סוכר לא רצתה שיצילו את חייה. היא לגמה את הנוזל כדי למות, לא כדי לעשות רושם על מישהו. בהזדמנות הראשונה שניתנה לה, היא

ההריון שעל א היה

חוץ מזה הריון זה דבר שאי-אפשר להסתיר. אם היא היתה בהריון, אז כולם היו מרגישים שהבטן שלה מתנפחת. אני בטוח במאה אחוז שהיא לא היתה בהריון, ולא עשתה הפלה מלאכותית. זה שקר מה שהעלילו עליה!"

★ ★ ★
"לא רוצה לדבר!"

ביתן מספר 26 של המחלקה הפנימית בבית-החולים אסף-הרופא שכבה השבוע רחל סוכר עם הרגשה מרה מאד. "לא יודעת! לא רוצה להגיד כלום! הצלילו! הצילו!" צעקה כשניסו לדובב אותה.

"היא כל הזמן בוכה, ואפילו לא רוצה לאכול. אנחנו בקושי מאכילים אותה, הסי-בירה אחת האחרות, המטפלות בחולי המחלקה הפנימית. רחל סוכר כיסתה את פניה בסדין, סירבה לראות פני איש. "לא רוצה לדבר! לא רוצה כלום!" צעקה, כשניגשה אליה חוליית העור לס הזה. "לא רוצה להגיד כלום!" היא חששה לדבר — ובצדק. כי כמה מילים, שהוציאה השבוע מפיה, עלו בחיי בתה והמיטו אסון על המשפחה כולה.

היא ניזקקה להפלה מלאכותית, כדי לא להמיט חרפה על המשפחה כולה. כפי שטענה רחל סוכר?

"לא יודע? איך אפשר לדעת אם זה נכון?" השיב על כך אברהם משה, מוזקני העדה הקראית ברמלה. "רק אלוהים יכול לדעת מה נעשה בתוך ביטנה של אשה!" פניו חרושי-הקמטים של הוזק בן ה-80 העי-דו עליו כי הוא מתלבט קשות בבקעה עדינה זו. "לא יודע. באמת לא יודע," השיב לאחר הרהור.

"זה שקר גס ומעליב!" השיב זכי אמין על העלבון שהוטח בפניו אחותו הצעירה. "היא לא היתה בהריון. אחותי היא בחורה הגונה. רחל סוכר רצתה לקלקל את השם שלה. ושל המשפחה כולה. אבל זה שקר. כל מי שמכיר את אחותי יודע שזה שקר. שקר גס ומעליב!"

האיש שיכול היה יותר מכל אדם אחר לשפוך אור על פרט זה של הפרשה העגימה היה מוריס אבוטבול (22), שהסיע את בתיא אמין אל בית-החולים לפני ההתאבדות המשולשת. סיפר השבוע נהגי-המונית: "זה היה, אם אני לא טועה, ביום שני בבוקר. לקחתי את בתיא בטכסי שלי מרמלה עד בית-החולים אסף-הרופא בצריפיץ. אמרת

ברחה מבית-החולים, חזרה לביתה, התכוננה לקבל בשקט את פניו של מלאך-המוות. השכנים, שגילו אותה, מיהרו לדבר על ליבה ולשכנע אותה לחזור לבית-החולים. אך רחל סוכר לא רצתה לשמוע על-כך. "אני רוצה למות! אני גרמתי למותה של בתיא. אני רוצה למות!"

בקשות השכנים וקרובי-המשפחה לא הצ-ליחו לשכנע את הזקנה העקשנית. הם פנו למיטרה, ביקשו את עזרתה. שלושה שוט-רים גררו אותה אל הניידת, הסיעו אותה אל בית-החולים, שם נשטפה קיבתה.

★ ★ ★
"היא אשה רעה!"

ביתן הר, בקצה המושב, ביכה הש-לושת ילדיה לא היינו מדוע כל האנשים בבית בוכים. "בכל אשמה רחל סוכר," הסביר, "היא אשה רעה מאד. כל הזמן היו לנו סיכסוכים איתה."

הסיכסוך בין מזל אמין ואמה לא היה חדש. "הן היו מסוכסכות מזה זמן רב," סיפר זכי, הסביר כי הסיכסוך היה על רקע כספי. "וודו סוכר ואשתו רחל, הוריה של אשתי, הם אנשים עשירים מאד. הם מלאים כסף, אבל כמו כל העשירים הם קמצנים גדולים. אף פרוטה לא ראינו מהם. כל הכסף שהיה להם הם היו נותנים רק לבן הבכור שלהם, אברהם."

"אחיה השני של אשתי, ברוך, אמר להם פעם: למה אתם לא עוזרים למזל ולבעלה? תראו איך המצב הכלכלי שלהם לא טוב, ואיך הילדים שלהם מתענים בבית הצר. שלא מספיק למשפחה בת חמש נפשות! אבל הוריה של מזל לא היה איכפת להם. יש להם לב קשה כמו אבן, לאנשים הרעים האלה."

"לפני כמה חודשים החלטנו, אשתי ואני, לעבור דירה, או לבנות עוד חדר אחד בבית הזה. אשתי הלכה להוריה וביקשה מהם הלוואה של איזה אלף-אלף-חמש מאות לירות. מה זה אלף לירות בשבילם? זה שום דבר בשביל וודו סוכר. אבל הם אמרו לה: לא תקבלי אף מיל! אשתי באה הביתה עם דמעות בעינים ואמרה: אתה רואה, זכי, איזה הורים יש לי?"

"באמת אשה רעה מאד." אישרה אימו של זכי, סימבול אמין, וכפקה את כפיה ביאוש, "אלוהים ישלם לה בעד כל מה שהביאה על הראש שלנו." היא החליקה בידיה על ראשיהם של שלושת היתומים, פלטה אנחה קורעת-לבבות.

"אלהים ישלם לה על כל מה שעשתה." חזר אחריה בנה. עיניו השחורות יקרו משינאה, כשהזכיר את שמה של החותנת הזקנה. פיו התעמת ככעס עצור. רק זיפי זקנו ופניו חרושי-הקמטים העידו עליו כי הוא שרוי באבל כבד. "מה יהיה עלי עכ-

הבעל יצחק ("זכי") אמין, פועל חקלאי ממושב מצליח, שחי מתו טפלה על אחותו אשמה נוראה וגרמה, לדבריו, למות אשתו. הטלאי הוא סימון-אבל.

שוכבת בבית-החולים, לאחר שניסתה להת-אבד.

הוא חזר על עיקבותיו, ביקש לעצור מונית כדי להגיע אל בית-החולים אסף-הרופא. אבל אחד השכנים סיפר לו כי בני-המשפחה חוששים שגם אשתו תנסה להתאבד. זכי מיהר לביתו.

כשפתח את הדלת, ועבר את הסף, נדהם. על המיטה שכבה אשתו, דוממת וחסרת-הכרה. הוא לא איבד אף רגע, הועיק מכוננית והעביר אותה לבית-החולים. אחות נרגשת בישרה לו שמזל מתה. זכי פרץ ביללה וקרע את חולצתו.

כעבור שעה קלה היה ביתו הקטן, בקצה המושב, מלא שכנים ובני-משפחה, שנקהלו לשמע הבשורה הרעה. הם מילאו את החזר צרי-המדות, ישבו על המיזרונים שנפרשו על הארץ, ביכו מרה את מזל אמין.

אותה שעה ישבה בביתה ברמלה אמה של מזל, רחל סוכר. היא היתה עצבנית מאד, בעקבות הסיכסוך עם אחותו הצעירה של חותנה, אולם בעיקר הרגיזה אותה העובדה שבתה, מזל, התייצבה באותו סיכ-סוך נגדה.

השכן, שבא לבשר לה את הבשורה המ-צערת, מצא אותה היסטריית. "אני לא רוצה לשמוע עליה דבר!" צעקה, "היא לא בת שלי!"

רק כאשר הסתבר לה כי בתה כבר אינה בין החיים, התחילה רחל סוכר למרוט את שער-ראשה. מן הבית הקטן עלתה יבכה מהרישת-איזונים.

בגלל השמצות אמה שרשרת ההתאבדויות במושב הקראים נגרמה, לדברי בני המשפחה, בגלל השמועה שהפיצה רחל סוכר על בתיא אמין. בתמונה, אחות מאכילה את רחל בבית-החולים, לאחר ששתתה רעל.